

Contemporanul

28 aprilie 1961

„Tache, Ianke și Cadîr“

(Studioul Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale“)

STUDIOLUL Institutului de artă teatrală și cinematografică din strada 30 Decembrie a adăugat repertoriului său încă un spectacol, prezentînd, în interpretarea celui mai tînar colectiv de actori din Capitală — studenții săi — binecunoscuta comedie a lui Victor Ion Popa, *Tache, Ianke și Cadîr*.

Scrisă cu evidentă preocupare pentru construirea complexă a caracterelor personajelor, piesa solicită mai puțin fantazia și spiritul inventiv al regizorului

în abordarea unor soluții scenice îndrăznețe, dar pretinde o foarte atentă valorificare a resurselor interpretative ale actorilor. Opțiunea profesoarei Dina Cocea își află deci temelul nu în interesul pentru revalorificarea, într-un spectacol inovator, a unui text mult jucat, ci în dorința de a oferi studenților-actori prilejul unor studii de loc facile, cu rodnice învățăminte.

În spectacolul de la Studioul studenților-actori s-a urmărit perseverent și cu inteligență punerea în lumină a fondului uman al personajelor, a bogăției lor sufletești.

Cea mai izbită realizare o are, fără îndoială, tînărul Marin Moraru, interpretul lui Ianke, a cărui compoziție anunță frumoase perspective pentru dezvoltarea lui. Compunînd cu grijă o mască foarte potrivită personajului, actorul a evitat discret specularea pitorescului unor date exterioare și a exploatat cu pricepere gama variată a mijloacelor sale pentru a ne înfățișa un om puțin șiret, puțin prea vorbăreț, pus pe glume și adesea impulsiv, dar nemărginit de bun și iubitor. Am urmărit cu satisfacție în jocul nuanțat al acestui tînăr actor grija lui pentru amănunte, atenția cu care-și ascultă partenerii, fantezia cu care-și „mobilează“ pauzele dîndu-le sens, și am descifrat în aceste atribute o lăudabilă seriozitate și o mare dragoste pentru profesiune. Iar stîngăciile din actul I, precipitățile, unele stridente, le-am pus pe seama emoției inerente premierelor. De altfel, pe parcurs, interpretarea sa a căpătat echilibru, desfășurîndu-se firesc.

Papil Pagubă a realizat cu simplitate și pondere un Tache molcom și blind. I-am reproșat însă faptul că a folosit linii prea sumare în conturarea caracterului complex al personajului său.

Cadîr întregeste acest triumvirat și

prieteniei și a găsit în Ion Martin un interpret discret, care a știut să întruchi-peze echilibrat, nebănuit de matur, figura unui om trist și singur, căruia amărăciunile vieții i-au dat înțelepciune, iar prietenia celor doi vecini nespuse de multă căldură.

Prea crispată în suferința ei ni s-a părut a fi Angela Beresnițchi, interpreta Anei, și prea exterior jocul lui Petre Dinuliu, interpretul lui Ionel. Acest cuplu de îndrăgostiți, pe care l-am fi dorit mai sincer, mai firesc, a reacționat adesea prea brutal; le lipsește parcă îngrijorarea pentru soarta dragostei lor, caldă strădanie de a înfrînge prejudecățile părinților lor. Cu unele exagerări, Julieta Strimbeanu a realizat totuși o compoziție reușită în rolul dificil al babei Safta. Cornel Poenaru, interpretul lui Ilie, a recurs însă la mijloace exterioare, exagerînd adesea pînă la o supărătoare șarjă trăsăturile unui personaj modest în economia spectacolului. Experiența anilor care vor veni îi va învăța desigur pe acești tineri actori, aflați la începutul dezvoltării lor, să găsească în aservirea roluri de mai mică respirație și cu mai puține date, elementele unei interpretări sincere și convingătoare.

Strădania unită a catedrei și studenților-actori s-a concretizat într-un rezultat bun.

Urmărim cu interes și justificată satisfacție activitatea entuziastă a studenților-actori pe scena Studioului lor, dar nu ne putem împăca cu gîndul că, la a șaptea premieră a acestei stagiuni, studioul de teatru al Institutului ne rămîne încă dator cu mult așteptata piesă contemporană romînească.

Virgil Munteanu